

# Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐντεθρον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χώρῃ ἡμῶν ὑπερβαλόντων καὶ διὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον ἐν τοῖς παιδῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἔτησία . . . . . 80. 12.—	Ἔτησία . . . . . 70. 15.—
Ἐξαμηνίος . . . . . 6.50	Ἐξαμηνίος . . . . . 5.—
Τριμηνίος . . . . . 3.50	Τριμηνίος . . . . . 4.50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρκετοὶ τὴν ἑνὴν ἐκάστου μηνός.	

**ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ**  
**ΙΑΡΥΘΗ Τῆ 1879**  
**ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΜΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ**  
**ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

**ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ**  
 Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35  
 Φέλλα παρασημασμένων ἐτηδῶν, ἐπισημ. λεπ. 30  
**ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ**  
 Ὅδος Ἐδμηκίδου ἀρ. 35, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.  
**Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 8**

Περίοδος Β'—Τόμος 26ος Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἰανουαρίου 1919 Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 8

## ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

### ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΝΕΚΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

(Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία)

#### ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

**ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)**

Ἐγώ, ποὺ ἔζησα πολὺν καιρὸ σὲ στενῇ συναφείᾳ μὲ τὸν Καρδούλη, μπορῶ νὰ βεβαιώσω πῶς γελοῦσε, καὶ συχνὰ μάλιστα σὲ τρόπο ποὺ μὲ πείραζε. Τὸ γέλιο τοῦ βέβαια δὲν ἦταν ἀκριβῶς ὅμοιο μὲ τοῦ ἀνθρώπου ὁποῦδήποτε ὅμως, ἀλλὰ ἕνα πρᾶγμα κινούσε τὴν ἰλαρότητά του, ἔδλετες τὴν ἀκρὴν τοῦ στόματός σου νὰ τραβιούνηται πίσω, τὰ βλέφαρά του νὰ ζαρώνουν, τὰ σαγῶνα του νὰ κουνιούνηται γρήγορα-γρήγορα καὶ τὰ μαῦρα του ματιὰ νὰ βιάζοντο σπίθεισεν ὡς καρδουνακία ὅταν τὰ φυσᾷ.

Ὡ, πόσες φορές τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ σημάδια τοῦ γελίου τοῦ δὲν τὰ παρατήρησα σὲ περιστάσεις ποὺ πληγώσαν πολὺ τὴν ἐγωισμὸ μου!

— Τώρα ποὺ νύθηκες, μοῦ εἶπε ὁ Βιτάλης, ἀφοῦ φόρεσα καὶ τὸ ἀνθοστόλιστο

καπέλλο μου, θὰ ἐτοιμασθῶμε, γιὰ νὰ δώσουμε αὔριο, ποὺ εἶναι πανηγύρι, μιὰ μεγάλη παράσταση. Σ' αὐτὴ θὰ γίνῃ καὶ ἡ πρώτη σου ἐμφάνισις.

Ῥώτησα τί θὰ πῆ «ἐμφάνισις» καὶ ὁ Βιτάλης μοῦ ἐξήγησε, ὅτι θὰ παρουσιαζόμενον γιὰ πρώτη φορά ἐπὶ τὸν κόσμον, νὰ παίξω κωμῶδία.

— Προτίμησα ὅμως, ἐπέροθεσε, καὶ τὴν ἀμέσως, πρέπει νὰ σοῦ μάθω τὸ ρόλο σου.

— Καὶ τί θὰ πῆ ρόλος; ἔναρρώτησα.

— Ρόλος! μὲ διόρθωσε ὁ Βιτάλης. Ρόλος εἶναι ὅ, τι θὰ πῆς καὶ θὰ κάμῃς ἐπὶ τὴν παράστασιν. Δὲ σὲ πῆρα, ξέρεις, μαζί μου γιὰ νὰ σοῦ δίνω μόνον τὴν εὐχαρίστησιν τῶν ταξειδιῶν. Ἄ, δὲν εἶμαι τόσο πλούσιος. Σὲ πῆρα γιὰ νὰ μοῦ ἐργάζεσαι καὶ ἡ ἐργασία σου θὰ εἶναι νὰ παίξῃς κωμῶδιες μὲ τὰ σκυλιά μου καὶ μὲ τὸν Καρδούλη.

— Μὰ δὲν ξέρω νὰ παίξω κωμῶδιες! φώναξα τρομαγμένος.

— Ἐνοῖα σου καὶ θὰ σὲ μάθω. Νομίζεις πῶς ἀπὸ φυσικὸ τοῦ ὁ Κάπης περπατεῖ ἐπὶ ὁμορφᾷ μὲ τὰ δύο πισινὰ ἢ πῶς ἀπὸ εὐχαρίστησίν τῆς ἡ Δούλη χορεύει ἐπὶ σχοινί; Ὀχι! Ἐμαθαίνω. Καὶ μάλιστα παιδεύτηκαν πολὺν καιρὸ γιὰ νὰ ποκίτησουν αὐτὰ τὰ χαρίσματα, καθὼς καὶ τὰλλα ποὺ τοὺς κάνουν καλοὺς ἠθοποιούς. Ἀρκετὸν θὰ ἐργασθῆς καὶ σὺ γιὰ νὰ μάθῃς τοὺς διάφορους ρόλους, ποὺ θὰ παίξῃς μαζί τους. Κι' ἐμπρός, ὡς ἀρχίσουμε!

Ὡ; ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, εἶχα ὀλιωζιδίλου χωριὰ τῆς ἐξ ἰδέας. Ἐνόμιζα π.χ. πῶς ἐργασία εἶναι νὰ σκάφῃς, νὰ ὀργάνῃς, νὰ σπείρῃς δένδρα, νὰ κόβῃς πέτρες· δὲν ἐφανταζόμενον ἄλλο τί.

— Τὸ ἔργο ποὺ θὰ παίξουμε, ἐξακο-

λοῦθητε ὁ Βιτάλης, ὀνομάζεται : «Ὁ ὑπηρετὸς τοῦ κυρίου Καρδούλη» ἢ «Ποῖος ἀπ' τοὺς δύο εἶναι πιὸ ζῶο;» Νὰ καὶ ἡ ὑπόθεσις : Ὁ κύριος Καρδούλης ἔχει ὡς τώρα ἕναν ὑπηρετὸν, ποὺ τὸν εὐχαριστεῖ



Ἄρχισα νὰ φωνάζω :—Μιμὰ!... Μιμὰ!... (Στ. 42, στ. 6')

«Ὁ κλέφτης θὰ κοιμηθῆ νησιῶς!» (Στ. 50, στ. α')

ἐπὶ τὴν ἐντέλεια, τὸν Κάπης. Ὁ Κάπης ὅμως γερῶν καὶ ὁ κύριος Καρδούλης θέλει ἄλλον ὑπηρετὸν. Ὁ Κάπης ἀναδέχεται νὰ τοῦ βρῇ. Καὶ τοῦ παρουσιάζει γιὰ διάδοχόν του, ὄχι πιά ἕνα σκύλο, ἀλλὰ ἕνα χωριὰτά παιδο, ποὺ τὸ λένε Ρεμῆ,

— Σὺν καὶ μένα;

— Ὀχι, σὺν καὶ σένα, ἀλλὰ σένα τὸν ἴδιον. Κι' ἔρχεται ἀπ' τοῦ χωριοῦ σου, γιὰ νὰ μῆς ἐπὶ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κ. Καρδούλη.

— Οἱ πιθηκοὶ δὲν ἔχουν ὑπηρετές.

— Στὴς κωμῶδιες ἔχουν. ἔρχεται λοιπὸν, σὲ βλέπει ὁ κύριος Καρδούλης καὶ τοῦ φαίνεται βλάκας.

— Ἄ, δὲ μάρεσι αὐτό...

— Τί σὲ πειράζει; ἔτσι τὸ λέμε, γιὰ νὰ γελάσῃ ὁ κόσμος... Καὶ τώρα φαντάσου πῶς μπαίνει ἀληθινὰ ἕνα σπῆτι γιὰ ὑπηρετὸς καὶ σοῦ λέει, παραδείγματός χάρι, νὰ βάλῃς τραπέζι. Τί θὰ κάμῃς; Νὰ ἴσα-ἴσα τὸ τραπέζι ποὺ ἔχουμε ἐπὶ τὴν παράστασιν. Ἐλα, στρώσε το.

Στὸ τραπέζι ἐκεῖνο ἦταν πιᾶτα, ἕνα ποτήρι, ἕνα μαχαίρι, ἕνα πηρόνι, μιὰ πετσέτα, ἕνα τραπεζομαρτύλο. Πῶς ἔπρεπε νὰ τὰ τοκοθετῆσω ὅλ' αὐτὰ; Δὲν ἤξε-

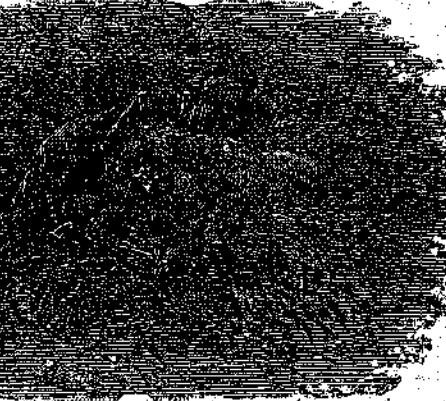
από που νάρχισω. Και καθώς στεκόμουν γυμτός μπροστά, με τὰ χερί ἀπλωμένα, με τὸ στόμ' ἀνοιχτό, ὁ κύριός μου ἔβαλε τὰ γέλια καὶ κτύπησε τὰ παλαμάρια.

— Μπράβο, μὸν γνάβε, μπράβο! Παίξεις μὲ τὴ φυσιογνωμία θαυμάσια! Τὸ παιδί που εἶχα πρὶν ἀπὸ σέ, ἔπαιρνε ἕνα κρος ἐπιτηδευμένο, πρὸ ἔλεγε στὸν κόσμον καθαρά: «Τώρα νὰ ἰδῆτε τὴ φοῖτα που θὰ κάμω τὸ βλάκα». Ἐσὺ δὲν τὸ λές, ἐσὺ εἶσαι. Ἄ, ἡ ἀφέλειά σου εἶναι θαυματούχη.

— Δὲν ξέρω τί πρέπει νὰ κάμω...

— Μὰ γι' αὐτὸ εἶσαι τέλειος. Αἰβριο, μεθαύριο, θὰ ξέρεις καλὰ τί πρέπει νὰ κάμω. Τότε ὁμως πρέπει νὰ θυμηθῆς τὴν ἀμνηχανία που αἰσθάνεσαι τώρα καὶ νὰ πρ ο σ π ο ς ἡ θ ῆ σ ἐκείνο που δὲν θὰ αἰσθάνεσαι πιά. Ἄν κατορθώσεις νὰ ξαναβρῆς αὐτὴ τὴ στάση, οὐτὸ τὸ ἕφος που ἔχεις τώρα, σοῦ προλέγω τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία. Τί εἶναι ὁ ρόλος σου στὴν κωμωδία μου; Ἐνα χωριόπουλο που δὲν εἶδε καὶ δὲν ξέρει τίποτα.

Μπαίνει στοῦ κυρίου Καρδούλη καὶ δείχνεται πρὸ ἀμαθῆς, πρὸ κουτῆς, πρὸ ζῶο ἀπὸ τὸ ζῶο, τὸν πίθηκο. Γι' αὐτὸ, εἶδες τὴν ὀνομάζω: «Ποῖος ἀπ' τοὺς δυὸ εἶναι πρὸ ζῶο;» Ὁ πίθηκος δηλαδὴ ἦ τὸ παιδί; Πρὸ ζῶο ἀπ' τὸν Καρδούλη νὰ ὁ ρόλος σου! Γιὰ νὰ τὸν ἐπαιζῆς τέλεια, ἔπρεπε νὰ ἔμνευες ἐστὶ, ἔπως εἶσαι αὐτὴ τὴ στιγμή. Κι' ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, πρέπει νὰ τὸ θυμάσαι καὶ, μετὰ τὴν τέχνη, νὰ ξαναγίνεσαι.



«Ἐίχα ἕνα φίλο!» (Σελ. 50, στ. β΄.)

«Ὁ ὑπηρέτης τοῦ κυρίου Καρδούλη» δὲν ἦταν μεγάλη κωμωδία· μόλις βαστοῦσε εἰκοσι λεπτά. Οἱ δοκιμὲς ὅμως βάσταξαν περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὧρες, γιατί ὁ Βιτάλης μᾶς ἔβαζε, καὶ μὲνα καὶ τὰ σκυλιὰ, νὰ κάνουμε τὸ ἴδιο πρᾶγμα δυὸ, πάντε, δέκα φορές. Γιατί καὶ τὰ σκυλιὰ εἶχαν ξεχάσει μερικά μέρη τοῦ ρόλου τους κι' ἔπρεπε νὰ τὰ ξαναμάθουν.

Με μεγάλο μου θαυμασμό εἶδα τότε τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴ γλυκα τοῦ κυρίου μας. Στὸ χωριό μου βέβαια δὲν φέρνονταν ἐστὶ στα ζῶα· οἱ βροσιές, οἱ βλαστήμιες καὶ τὸ ζῦλο ἦταν ἡ μόνη ἐμμέθοδος ἀνατροφῆς που μεταχειρίζονταν γι' αὐτὰ.

Ὁ Βιτάλης ὅμως, ἔς ὅλο τὸ διάστημα τῆς πρόβας, οὔτε μιὰ φορὰ δὲν ἐθύμωσε. οὔτε μιὰ φορὰ δὲν ἐβλαστήμησε.

— Ἐλάτε, παιδιά, ἀπὸ τὴν ἀρχή, μᾶς ἔλεγε σοβαρὰ, ὅταν δὲν κάναμε ὅπως ἔπρεπε μιὰ σκηνή. Ἀσχημα, Κάπη! Δὲν προσέχεις, Καρδούλη! Θὰ σᾶς μαλώσω! Αὐτὸ ἦταν ὄλο· κι' ὅμως ἦταν ἀρκετό.

— Λοιπόν, μὸς εἶπε ἄμα τελειώταμε τὴ λές, θὰ μάθης νὰ παίξεις καὶ σὺ;

— Δὲν ξέρω.

— Σίχρῶς;

— Μπράβο.

— Ἔ, τότε θὰ μάθης. Εἶσαι ἐξυμνος καί, τὸ κυριώτερο, προσεκτικός. Μὲ προσοχὴ κι' ὑπακοή, ὅλα κανέναν-τα κατορθώνει! Ἰδὲς τὰ σκυλιὰ μου καὶ σύγκρινέ τα μὲ τὸν Καρδούλη. Ὁ Καρδούλης εἶναι ἴσως πρὸ ζωηρός, πρὸ ἐξυμνος, μὰ δὲν ἔχει ὑπακοή. Μαθαίνει εὐκολὰ ὅτι τοῦ διδάσκω, μὰ τὸ ξεχνᾷ ἀμέσως. Ἐπειτα, δὲν κάνει ποτὲ του μ' εὐχαριστήση, ὅτι τοῦ ζήτησ. Πάντε μὲ τὸ σταν-ὸ, καὶ πάντα ἔτοιμος νὰ ἐπαναστατήση. Τέτοιον εἶναι τὸ φυσικὸ του καὶ γι' αὐτὸ δὲν θυμῶνω. Ὁ πίθηκος δὲν ἔχει, σάν τὸν σκύλο, τὴ συναίσθηση τοῦ καθήκοντος καὶ γι' αὐτὸ εἶναι πολὺ κατώτερός του. Τὰ ἔννοιας αὐτά;

— Ναι... νομίζω...

— Λοιπόν, παιδί μου, νὰ εἶσαι προσεκτικός, νὰ εἶσαι ἀπάκουος καὶ νὰ κάνης ὅσο μπορεῖς καλύτερα ὅτι πρέπει νὰ κάνης. Αὐτὸ εἶναι τὸ πᾶν στὴ ζωή!

— Ναι...

— Ἄν φαντάσου λοιπόν, ἂν, τὴν ὥρα που διδάσκω τὸν Κάπη, ἄφωνα νὰ μὲ παραφέρῃ ὁ θυμὸς. Τί θᾶκανε ὁ Κάπη; Ὁ θὰ μάθαινε κι' αὐτός νὰ παραφέρεται, νὰ θυμῶνῃ, δηλαδὴ θὰ τὸν χαλοῦσε τὸ παράδειγμά μου. Γιατί τὸ σκυλί εἶναι πάντα ὁ καθρέφτης τοῦ κυρίου του ὅποιος βλέπει τὸν ἕνα, βλέπει τὸν ἄλλο. Δεῖξέ μου τὸ σκύλο σου, νὰ σοῦ πῶ ποῖος εἶσαι. Ὁ σκύλος τοῦ κακούργου εἶναι κακούργος, τοῦ κλέφτη κλέφτει, τοῦ κουτοχωριάτη κουτοχωριάτης, τοῦ καλοῦ κι' εὐγενικοῦ ἀνθρώπου καλὸς κι' εὐγενικός.

Οἱ συναδέλφοι μου, — τὰ σκυλιὰ κι' ὁ πίθηκος, — ἦταν συνειθισμένοι νὰ παρουσιάζουνται στὸν κόσμο· κι' ἡ ἀβρὴνὴ μέρα που ἔσθανε, δὲν τοὺς συγκινοῦσε καθόλου. Αὐτοὶ ἐμπροσθε νὰ κάμουν ὅτι εἶχαν κάμη ἐλάτῳ, ἴσως χίλιες φορές ὡς τώρα. Ἐγὼ ὅμως φοβοῦμαι. Τί θᾶλεγε ὁ Βιτάλης, ἂν δὲν ἐπαιζα καλὰ;... Τί θᾶλεγαν οἱ θεατές; Ἡ ἀνησυχία αὐτὴ μ' ἐκράτησε ἀγρυπνῶ πολλὴν ὥρα κι' ὅταν ἀποκοιμήθηκα, εἶδα στὸν ὕπνο μου ἀνθρώπους νὰ μὲ περιγελοῦν καὶ νὰ βαστοῦν τὴν κοιλιὰ τους ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια...

Γι' αὐτὸ εἶχα πολὺ μεγάλη συγκίνηση ὅταν, τὴν ἄλλη μέρα, ξεκινήσαμε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ πάμε στὴν πλατεία, ὅπου θὰ κάναμε τὴν παράσταση.

Προπορεύονταν ὁ Βιτάλης, μετὰ τὸ κεφάλι ψηλά, μετὰ τὸ στήθος μπροστά, καὶ ρύθμιζε τὸ βῆμα μὲ χερία καὶ μὲ πόδια, παίχοντας ἕνα βάλαι μὲ μιὰ μετάλλινη φλογέρα. Ἀκολουθοῦσε ὁ Κάπη, που τὸν καθυλλάκουσε ὁ Καρδούλης με στολὴ ἀγγλοῦ στρατηγού, — μπλοῦζα καὶ πανταλόνι κόκκινα μὲ χρυσὰ γαλόνια καὶ καπέλλο κλ ἄ κ, μὲ μεγάλο φτερό. Ἐπειτα, σ' ἀρκετὴ ἀπόσταση, ἀπὸ σεβασμὸ τάχα, ἔρχονταν, στὴν ἴδια γραμμὴ, ὁ Ζερμπίνος κι' ἡ Δούλση. Κ' ἐγὼ ἀποτελοῦσα τὴν οὐρὰ τῆς πομπῆς, που μ' αὐτὸ τὸ ἀράβωμο ἔπιανε κάμποσο τόπο στὸ δρόμο.

Ἄλλα περισσότερο ἀπ' τὴν πομπή μας, κινούσαν τὴν προσοχὴ οἱ διαπεραστικοὶ ἦχοι τῆς φλογέρας που ἔμπαιναν στὰ σπείτια καὶ ξυπνοῦσαν τὴν περιέργεια τῶν κατοίκων τοῦ Οὐσσέλ. Ἐπρεχαν στίς πόρτες, γιὰ νὰ μᾶς ἰδοῦν· τὰ μπερντεδάκια δλων τῶν παραθύρων σηκωνούνταν βιαστικὰ.

Ἐδῶσαν τόσα μαθήματα, ὅσα ἐπῆραν κι' ἔκαψ' ἀπὸ μὲνα. Τοὺς δυνάμωσα τὴν ἐξυπνάδα· μὸς ἔφτιασαν τὸ χαρακτήρα.

Αὐτὸ που ἀκουσα, μὸς φάνηκε τόσο παράξενο, που γέλασα χωρὶς νὰ θέλω.

— Τί, δὲν τὸ πιστεύεις, πὸς ἕνα σκυλί μπορεῖ νὰ δώσῃ μαθήματα ἔς ἕναν ἄνθρωπο; Καὶ ὅμως εἶναι πολὺ ἀληθινό. Σκέψου λιγάκι. Τὸ σκυλί δὲν παίρνει παράδειγμα ἀπὸ τὸν κύριό του;

— Ὁ, ναι!

— Γιὰ φαντάσου λοιπόν, ἂν, τὴν ὥρα που διδάσκω τὸν Κάπη, ἄφωνα νὰ μὲ παραφέρῃ ὁ θυμὸς. Τί θᾶκανε ὁ Κάπη; Ὁ θὰ μάθαινε κι' αὐτός νὰ παραφέρεται, νὰ θυμῶνῃ, δηλαδὴ θὰ τὸν χαλοῦσε τὸ παράδειγμά μου. Γιατί τὸ σκυλί εἶναι πάντα ὁ καθρέφτης τοῦ κυρίου του ὅποιος βλέπει τὸν ἕνα, βλέπει τὸν ἄλλο. Δεῖξέ μου τὸ σκύλο σου, νὰ σοῦ πῶ ποῖος εἶσαι. Ὁ σκύλος τοῦ κακούργου εἶναι κακούργος, τοῦ κλέφτη κλέφτει, τοῦ κουτοχωριάτη κουτοχωριάτης, τοῦ καλοῦ κι' εὐγενικοῦ ἀνθρώπου καλὸς κι' εὐγενικός.

Οἱ συναδέλφοι μου, — τὰ σκυλιὰ κι' ὁ πίθηκος, — ἦταν συνειθισμένοι νὰ παρουσιάζουνται στὸν κόσμο· κι' ἡ ἀβρὴνὴ μέρα που ἔσθανε, δὲν τοὺς συγκινοῦσε καθόλου. Αὐτοὶ ἐμπροσθε νὰ κάμουν ὅτι εἶχαν κάμη ἐλάτῳ, ἴσως χίλιες φορές ὡς τώρα. Ἐγὼ ὅμως φοβοῦμαι. Τί θᾶλεγε ὁ Βιτάλης, ἂν δὲν ἐπαιζα καλὰ;... Τί θᾶλεγαν οἱ θεατές; Ἡ ἀνησυχία αὐτὴ μ' ἐκράτησε ἀγρυπνῶ πολλὴν ὥρα κι' ὅταν ἀποκοιμήθηκα, εἶδα στὸν ὕπνο μου ἀνθρώπους νὰ μὲ περιγελοῦν καὶ νὰ βαστοῦν τὴν κοιλιὰ τους ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια...

Γι' αὐτὸ εἶχα πολὺ μεγάλη συγκίνηση ὅταν, τὴν ἄλλη μέρα, ξεκινήσαμε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ πάμε στὴν πλατεία, ὅπου θὰ κάναμε τὴν παράσταση.

Προπορεύονταν ὁ Βιτάλης, μετὰ τὸ κεφάλι ψηλά, μετὰ τὸ στήθος μπροστά, καὶ ρύθμιζε τὸ βῆμα μὲ χερία καὶ μὲ πόδια, παίχοντας ἕνα βάλαι μὲ μιὰ μετάλλινη φλογέρα. Ἀκολουθοῦσε ὁ Κάπη, που τὸν καθυλλάκουσε ὁ Καρδούλης με στολὴ ἀγγλοῦ στρατηγού, — μπλοῦζα καὶ πανταλόνι κόκκινα μὲ χρυσὰ γαλόνια καὶ καπέλλο κλ ἄ κ, μὲ μεγάλο φτερό. Ἐπειτα, σ' ἀρκετὴ ἀπόσταση, ἀπὸ σεβασμὸ τάχα, ἔρχονταν, στὴν ἴδια γραμμὴ, ὁ Ζερμπίνος κι' ἡ Δούλση. Κ' ἐγὼ ἀποτελοῦσα τὴν οὐρὰ τῆς πομπῆς, που μ' αὐτὸ τὸ ἀράβωμο ἔπιανε κάμποσο τόπο στὸ δρόμο.

Ἄλλα περισσότερο ἀπ' τὴν πομπή μας, κινούσαν τὴν προσοχὴ οἱ διαπεραστικοὶ ἦχοι τῆς φλογέρας που ἔμπαιναν στὰ σπείτια καὶ ξυπνοῦσαν τὴν περιέργεια τῶν κατοίκων τοῦ Οὐσσέλ. Ἐπρεχαν στίς πόρτες, γιὰ νὰ μᾶς ἰδοῦν· τὰ μπερντεδάκια δλων τῶν παραθύρων σηκωνούνταν βιαστικὰ.

Ἐδῶσαν τόσα μαθήματα, ὅσα ἐπῆραν κι' ἔκαψ' ἀπὸ μὲνα. Τοὺς δυνάμωσα τὴν ἐξυπνάδα· μὸς ἔφτιασαν τὸ χαρακτήρα.

Αὐτὸ που ἀκουσα, μὸς φάνηκε τόσο παράξενο, που γέλασα χωρὶς νὰ θέλω.

— Τί, δὲν τὸ πιστεύεις, πὸς ἕνα σκυλί μπορεῖ νὰ δώσῃ μαθήματα ἔς ἕναν ἄνθρωπο; Καὶ ὅμως εἶναι πολὺ ἀληθινό. Σκέψου λιγάκι. Τὸ σκυλί δὲν παίρνει παράδειγμα ἀπὸ τὸν κύριό του;

— Ὁ, ναι!

— Γιὰ φαντάσου λοιπόν, ἂν, τὴν ὥρα που διδάσκω τὸν Κάπη, ἄφωνα νὰ μὲ παραφέρῃ ὁ θυμὸς. Τί θᾶκανε ὁ Κάπη; Ὁ θὰ μάθαινε κι' αὐτός νὰ παραφέρεται, νὰ θυμῶνῃ, δηλαδὴ θὰ τὸν χαλοῦσε τὸ παράδειγμά μου. Γιατί τὸ σκυλί εἶναι πάντα ὁ καθρέφτης τοῦ κυρίου του ὅποιος βλέπει τὸν ἕνα, βλέπει τὸν ἄλλο. Δεῖξέ μου τὸ σκύλο σου, νὰ σοῦ πῶ ποῖος εἶσαι. Ὁ σκύλος τοῦ κακούργου εἶναι κακούργος, τοῦ κλέφτη κλέφτει, τοῦ κουτοχωριάτη κουτοχωριάτης, τοῦ καλοῦ κι' εὐγενικοῦ ἀνθρώπου καλὸς κι' εὐγενικός.

Οἱ συναδέλφοι μου, — τὰ σκυλιὰ κι' ὁ πίθηκος, — ἦταν συνειθισμένοι νὰ παρουσιάζουνται στὸν κόσμο· κι' ἡ ἀβρὴνὴ μέρα που ἔσθανε, δὲν τοὺς συγκινοῦσε καθόλου. Αὐτοὶ ἐμπροσθε νὰ κάμουν ὅτι εἶχαν κάμη ἐλάτῳ, ἴσως χίλιες φορές ὡς τώρα. Ἐγὼ ὅμως φοβοῦμαι. Τί θᾶλεγε ὁ Βιτάλης, ἂν δὲν ἐπαιζα καλὰ;... Τί θᾶλεγαν οἱ θεατές; Ἡ ἀνησυχία αὐτὴ μ' ἐκράτησε ἀγρυπνῶ πολλὴν ὥρα κι' ὅταν ἀποκοιμήθηκα, εἶδα στὸν ὕπνο μου ἀνθρώπους νὰ μὲ περιγελοῦν καὶ νὰ βαστοῦν τὴν κοιλιὰ τους ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια...

Γι' αὐτὸ εἶχα πολὺ μεγάλη συγκίνηση ὅταν, τὴν ἄλλη μέρα, ξεκινήσαμε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ πάμε στὴν πλατεία, ὅπου θὰ κάναμε τὴν παράσταση.

Μερικὰ παιδιὰ μᾶς ἀκολούθησαν· μερικοὶ γὰρ ζωηρότεροι ἐνάθθησαν μαζί τους· κι' ἔτσι, ὡς που νὰ φθάσουμε στὴν πλατεία, εἶχε σχηματισθῆ πίσω μας σωστὴ διαδήλωση.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΑΠΟ ΤΑ "ΨΥΛΑ ΒΟΥΝΑ."

Ο ΛΥΚΟΣ

Ἀπὸ κάποιον μακρινὸ βουνὸ ξεκίνησε ὁ λύκος.

Ὅταν πεῖνασε πολὺ συλλογίστηκε: «Σ' ἕνα λύκο σάν καὶ μὲνα, δὲν πᾶσι νὰ κυνηγᾷ τὴν ἀλεπού. Πόσο θὰ ζήσω ἀκόμα; Ἐνα χρόνο, δύο; Πρέπει νὰ κἀθίσω τράπεζι σὲ μεγάλα τσελιγκάτα».

Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ὁ λύκος μας εἶναι λίγο ἠλικιωμένος· φέτος ἔκλεισε τὰ δεκατρία γέραςα. Ἀλλάξε τὸ μᾶλί του, μὰ τὴ γυνάμη του καὶ τὴν κεφαλή του δὲν τὴν ἀλλάξε. Πάντα στὰ καλά κοπάδια εἶναι ὁ νοῦς του.

Χτῆς τὸ βράδυ εἶδε στὸν ὕπνο του πὸς ἔπεσε μέσα σὲ τρεῖς χιλιάδες ἀτραπὰ πρόβατα. Ἀπὸ τότε δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῆ. Ξεκίνησε καὶ πᾶσι νὰ τὰ βρῆ.

Πέρασε βουνὰ καὶ βουνὰ. Δάση ἀπὸ ἔλατα κι' ἀπὸ πεῦκα, ἀπὸ καστανιές κι' ἀπὸ ἔφυες.

Περπάτησε τὰ παράγγια καὶ τίς ράγες· Τράκ, τράκ, τράκ! τὸ πάτημά του χτυποῦσε δυνατὰ, σὰ νὰ ἦταν πεταλωμένος.

Τ' ἀγρίμια, που τὸ γνωρίζουν αὐτὸ τὸ περπάτημα, ἔτρεξαν στὴν τρύπα τους. Πρῶτὴ ἡ ἀλεπού, καθὼς ἦταν ξεπλωμένη σὲ μιὰ πέτρα, ἔτρεξε καὶ χάθηκε στὸν τρίτο διαδρόμο τῆς φωλιᾶς τῆς.

«Γιὰ νὰ φεύγῃ ἡ ἀλεπού, εἶπε ὁ ἄσδος, κάποιον μεγάλη δουλειὰ τρέχει» καὶ ἔμεινε σὲ μιὰ ξένη τρύπα που τὴ βρῆκε ἄδεια.

«Γιὰ νὰ φεύγῃ ὁ ἄσδος, εἶπε τὸ κουνάκι, δὲν εἴμαστε καλὰ. Κάποιος καλὸς κυνηγὸς θὰ βγῆκε ἐδῶ κάτω. Ἄς καθίσω, νὰ μὴν πᾶν τὸ τομάρι μου στὴν ἀγορά».

Μπῆκε μέσα στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρο ἑκατὸ χρονῶν. Ἐκεῖ ἦταν τὸ πατρικὸ του. Ἐκεῖ μέσα ἡ μάνα των τοὺς εἶχε δάξει τὸ καλὸ γουναρικό που φοροῦν αὐτὸ καὶ τ' ἀδέρφια του.

«Δρόμο, δρόμο», εἶπε ὁ σκαντζόχοιρος καὶ χάθηκε. Ἀπὸ τὸν πολὺ τὸ φόβο του δὲν πρόφτασε οὔτε νὰ τιναχτῆ μέσα σ' ἀγκάθια του ἔσερνε πολλὰ ξερὰ φύλλα.

Μὴνὴ ἡ νυφίτσα δὲν τρύπωσε ἀκόμη. Ἐτρεχε στὰ κλαριά μῆς θεάρατης καστανιάς σὰ νὰ ρωτοῦσε: «τί εἶναι; τί τρέχει;»

Δὲν μπορεῖ ἡ νυφίτσα νὰ ζήσῃ, ἂν δὲ μάθῃ ὅλα τὰ νέα. Κοίταζε παντοῦ μὲ τίς γυαλιστερές χαντρίτσες τῶν ματιῶν

της, μὰ κανεὶς δὲ βγῆκε νὰ τῆς πῆ τίποτα. Κι' ἡ πρὸ φλύαρη νυφίτσα εἶχε κρυφτῆ.

«Γιὰ νὰ κρυφτοῦν ἔλεος οἱ γειτόνισσες, συλλογίστηκε, θὰ πῆ πὸς κάτι σοβαρὸ τρέχει. Ἄς πᾶμε, μὴν ἐρθοῦν τίποτα σκάγια».

Ἀπάνω σ' ἕνα ψηλὸ κλάνο κάθισε ἀκίνητη, καὶ μωζέστηκε ἔτσι που νὰ φαίνεται ἕνα μὲ τὸ κλαδί.

Ὁ λύκος ὅλα αὐτὰ τὰ καταλάβαινε. Ὁ ἄερας τοῦ ἔφερνε τὴ μυρουδιά τῶν ἀγρίμιων που ἔφευγαν. Εἶδε καὶ τὰ χνάβρια μερικῶν, καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του.

«Ἐννοια σας, εἶπε, καὶ δὲ βγῆκα γιὰ σᾶς. Πᾶω γιὰ καλὸ τράπεζι. Γιὰ ἕνα λύκο που βλέπει στὸν ὕπνο του τρεῖς χιλιάδες πρόβατα, δὲν ἀξίζει τίποτα» καὶ προχώρησε.

Ἡ πῆνα του μεγάλωσε. Ἡ δίψα του γιὰ αἷμα ἀκόμη περισσότερο. Ἀκούειε τὰ δόντια του· ἔκοβαν σάν τὸ καλύτερο μαχαίρι· ἦταν ἔτοιμος.

Μέσα σ' ἄπρα πρόβατα ἀρχίτε νὰ ἀνιρεύεται τώρα κι' ἕνα μαῦρο στὴ μέση. Ἐνα μὲ γαῖμαλί. Μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ λαγίνο ἀρνί. Ἐτσι, σὲ κάποιον πρόβατο χαιδεμένο ἀπὸ τὸν τσελιγκὰ ἤθελε νὰ πέσῃ.

Ἀπὸ περπάτησε πενήντα χιλιόμετρα, ἔφτασε στὰ Τρίκορφα. Σταμάτησε εὐχαριστημένος. Ἀκουσε τὰ κουδούνια ἀπὸ τὰ κοπάδια τοῦ Γεροθανάση: «Μπράβο, Θύμιο» εἶπε, γιατί τὰ γνώρισε τίνος εἶναι.

Στὴν καλύτερη ὁμως στιγμή, τὴ στιγμή που ἔτοιμάστηκε νὰ χιμῆξῃ, ἔξαφνα εἶδε δυὸ ξαδέλφους του μπροστά· τὸ Μοῦργο καὶ τὸν Πιστό. Οἱ δυὸ αὐτοὶ μαντρόσκυλοι τοῦ Γεροθανάση πῆδησαν ἀπάνω του· μιὰ τουφεκία ἀκούστηκε, δεύτερη, τρίτη.

Φώναξαν οἱ τσοπάνηδες, τὸ κοπάδι ἀναταράχτηκε, σκύλοι γάβγιζαν μακριὰ, ἡ ταραχὴ ἀπλώθηκε ἀπὸ ράχη σὲ ράχη.

«Ξαδέρφια, ἔρχομαι ἀπὸ ξέναν τόπο, εἶμαι πεινασμένος καὶ δὲ θὰ φύγω! Αὐτὰ θὰ ἔλεγε ὁ λύκος στοὺς ξαδέρφους του τοὺς σκύλους, ἂν ἤξερε πὸς ἔπαιρναν ἀπὸ λόγια. Μὰ ἐπειδὴ ξέρει πὸς δὲν παίρνουν, ἔτοιμάστηκε. Ὅποιος μείνῃ ζωντανός.

Τότε ἀρχισε τὸν πόλεμον καὶ μὲ τὸς δυὸ. Ἀπάνω στὸ ἀβέρο του ἔνωσε σὰ μαχαίρια τὰ δόντια τῶν σκύλων. Μὰ κι' αὐτὸς, ξεφεύγοντας, χύθηκα νὰ τοὺς ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος. Κυλισμένοι κάτω, φαίνονται σκύλοι κι' οἱ τρεῖς· καὶ πάλι φαίνονται λύκοι καὶ οἱ τρεῖς.

Ὁ λύκος εἶχε νὰ κάμῃ μὲ δυὸ. Ἐπρεπε νὰ σκοτώτῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς δυὸ,

νὰ μείνῃ μ' ἕνα, ὕστερα νὰ νικήσῃ κι' αὐτόν, καὶ νὰ ὀρμήσῃ στὰ πρόβατα. Γιατί δὲν ἔπαυε νὰ τὰ συλλογίζεται μέσα στὶς δαγκωματιές.

Κι' ἀλήθεια ὁ ἕνας σκύλος, ὁ Πιστός, δὲ θὰ μπόρουσε νὰ κρατήσῃ πολὺ στὴ μάχη. Ἐφαγε μιὰ φοβερὴ δαγκωματιὰ στὴν κοιλιὰ. Τὸ αἷμα ἔτραχε, ὁ Πιστός δάγκανε ἀκόμη, ἡ δύναμη του ὅμως ὄσο πῆγαινε καὶ ληθόστευε.

Μὰ νὰ, ἕνας ἄλλος φοβερὸς μαντρόσκυλος, ὁ Κίττος, ἔφτασε ἀπὸ κάτω, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἄλλους. Αὐτὸς τοῦ ρίχτηκε μὲ περισσότερη λύσσα. Τώρα ἦταν ἕνας μὲ τρεῖς.

Πολέμησε καὶ μὲ τοὺς τρεῖς δὲν ξέχασε πὸς εἶναι λύκος. Μὰ ἦταν πολὺ δυνατοί. Εἶναι πιστοὶ μῆνες, ὀλέκρησ χρόνον τὸν περιμένουν· τὸσες νύχτες γάβγισαν γι' αὐτόν.

Ὁ λύκος δὲν μπόρεσε νὰ σταθῆ σὲ τρεῖς ἐχθρούς ἐνωμένους. Εἶχε μιὰ πληγὴ μεγάλη στὸ σῆρο, εἶχε σκισμένο τὸ δεξί πλευρό, κι' ἄλλες πληγὲς μικρότερες στὸ κεφάλι, στὰ πόδια καὶ στὴν οὐρά.

Καὶ ὅμως κατώρθωσε νὰ τοὺς ξεφύγῃ. Σὲ μιὰ στιγμή μάζεψε ὅλη του τὴ δύναμη καὶ τινάχτηκε μακριὰ.

Ὁρμήσαν οἱ σκύλοι ἀπὸ κοντά, τὸν ἀρπάξε ὁ ἕνας, μὰ πάλι ὁ λύκος ἔμεινε μονάχος του, καὶ χάθηκε.

Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη οἱ σκύλοι τὸν κυνηγοῦν. Ὁ Πιστός ἔπεσε στὸ δρόμο· οἱ ἄλλοι δυὸ τρέχουν κοντὰ στὸ λύκο. Τὸν ἴδιο δὲν τὸν βλέπουν, ἀκοῦν ὅμως τὸ περπάτημά του ἢ νιῶθουν τὴ μυρουδιά του. Τὸν πηγαίνουν ἀπὸ ράχη σὲ ράχη.

Ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα τὸν κυνηγοῦσαν οἱ σκύλοι, οἱ τσερκεῖς, οἱ φωνές τῶν τσοπάνηδων.

Καὶ τῆσῃ ἦταν ἡ ταραχὴ, που τὰ παιδιὰ ἔχασαν τὸν ὕπνο τους. Εἶχαν καταλάβει πὸς ἐκεῖ κοντὰ ἤρθε τὸ πρὸ μεγάλο ἀγρίμι που εἶναι στὸ δάσος. Ἐστῆσαν πέντε παιδιὰ βγῆκαν κι' ἀναψαν ἀπέξω ἀπὸ τίς καλύδες μιὰ μεγάλη φωτιά, μὲ προσοχὴ νὰ μὴν πεταχτῆ καμιά σπῖθα στὰ δέντρα. Ἐχουν ἀκούσει πὸς ὁ λύκος φοβάται τὴ φωτιά. Ἐπειτα ἔμωως τοὺς ἔφυγε κάθε φόβος μὲ τὸ ἀδιάκοπο γάβγισμα που ἀκουαν. Αὐτὸ ἔδειχνε πὸς ὑπάρχουν σκύλοι πιστοὶ καὶ δυνατοί, που κυνηγοῦν τὸν ἐχθρό.

Τὰ χαράματα μπόρεσε ὁ λύκος νὰ σταθῆ μέσα στὰ

### Η ΧΑΜΕΝΗ ΚΑΡΦΙΤΣΑ

— Τι τρέχει, Μαρία; Τι ζητάς; Να ήξερες, καιμένη, πόσο πειράζομαι όταν σε βλέπω ν' ανακατεύεις τις καρέκλες και τα τραπέζια! — είπε η γιαγιά με καλωσύνη. — Πάντα με καλωσύνη μιλούσε, — αλλά με κάπως έντονη φωνή. — Το φαλάδι μου, γιαγιά, το καινούργιο μου φαλάδι, με τ' ασχημμένα χρυσάκια, είπε η Μαρία με παράκλιτο. Χθές το βράδυ, το είχα αφήσει εδώ πάνω με τη δουλειά μου. Σήμερα όμως δεν το βρίσκω. Κάποιος θα το πήρε... Δεν μ' άρεσει αυτή η καινούργια ύπηρέτρια, γιαγιά!... Την είδα κ' έψαχούλευε σήμερα στα βιβλία του Νίκου.

— Θα ήθελε να τα σιάξη βέβαια! είδες τί ακατάστατα που ήταν χθές. Το κορίτσι είναι τίμιο! είμαι βέβαιη γι' αυτό, γιατί την ξέρω καλά.

— Τι έγινε λοιπόν το φαλάδι μου; είπε η Μαρία; δεν μπορεί βέβαια να φυγε μόνο του.

— Έλα δώ, κάτσε κοντά μου, για λίγα λεπτά, και σκέψου με ήσυχα! κάτι θα σου πω, και θα θυμηθείς που έβαλες το φαλάδι σου. Ποτέ σου όμως να μην υποπέσει, προτού σκεφθείς καλά. Θα σου διηγηθώ μιὰ μικρή ιστορία που πολλές φορές χρησίμευσε και σε μένα, σε τέτοιες περιστάσεις.

— Α! ναι, γιαγιάκα, σε παρακαλώ, είπε η Μαρία, κ' έτινάξε πίσω τις μπούκλες της μ' ένα χαριτωμένο κίνημα του κεφαλιού.

— Χρόνια και χρόνια πέρασαν, άρχισε η γιαγιά, από τότε που έγιναν αυτά που θα σου διηγηθώ. Ήμουν νέα ακόμη, νιόπαντρη. Εμίναμε τότε στην έφοχη, — ήτανε καλοκαίρι, — και πολλές φίλενάδες μου έρχοντανε εκεί, για να περάσουνε λίγες μέρες μαζί μας. Το σπίτι μας ήτανε κομψό, καλοσυνορισμένο, και ήμουν πολύ υπερήφανη γι' αυτό. Είχα πολλά κοσμήματα, και μ' άρεσε να στολίζομαι τόσο που ο παππούς σου με είχε βγάλει «παγώνι». Το καλλίτερο απ' όλα μου τα κοσμήματα, ήτανε μιὰ μικρή διαμαντένια καρφίτσα, που άστραφτε σαν τον ήλιο.

— Μια μέρα, έλαβα ένα γράμμα από μιὰ καλιά μου συμμαθήτριά, που μου λέγε πως θαρχότανε με τον άνδρα της, να περάση λίγες μέρες κοντά μας. Έχάρηκα πολύ απ' αυτήν την ειδήση κι' αφού έφαγα γρήγορα-γρήγορα, — ήταν πρωί, — έτρεξα να την πά το παππού σου, για να ευχαριστηθώ, γιατί κι' αυτός τους έγνωριζε, κ' ύστερα πήγα να έτοιμασθώ και να συγυρίσω το σπίτι όπως μπορούσα καλύτερα, για να υποδεχθώ τους ξένους μου.

«Θυμώμαι μάλιστα πως η γρηά μαγειρίσά μου, που ήξερε περισσότερα από μένα για τραπέζια και για συγυρίσματα, γελούσε με τα τρεξίματα και τις φωνές μου.

— Θα γίνουν όσο γίνεται καλύτερα, δε σκοινίς Λουκία» μου έλεγε, — πάντα ξεχνούσε πως ήμουν παντρεμένη και με φώναζε διαρκώς «Δεσποινίς Λουκία» — θα ιδήτε. Θα γίνουν όλα όπως τα συνηθίζαμε στο σπίτι της μαμάς σας. Το μόνο άσχημο είναι που δεν θα γω σήμερα τη Μαρία να με βοηθήση. Και να πούμε και την αλήθεια, καρμιά δεν μπορεί να στρώση τραπέζι, σαν κι' αυτή».

— «Θα το στρώσω μόνη μου» της είπα, «και η Σοφία θα με βοηθήση. Φαίνεται επιδέξιο κορίτσι».

— «Ναι, έτσι φαίνεται, είπε η μαγειρίσσα, αν και δεν μπορεί κανείς να κρίνη απ' το έξωτερικό. Έχει μόνο το ελάττωμα να γελώ πολύ».

— «Είναι τόσο νέα», της είπα εγώ, «και να σου πω την αλήθεια, την προτιμώ από το αυστηρό της Μαρίας». Μαρία, πρέπει να ξέρης, ήταν η ύπηρέτριά μου, και η Σοφία ήταν ένα κορίτσι που το είχα πάρει από το χωριό, για να βοηθή τη Μαρία.

«Έρωναξα τη Σοφία να με βοηθήση, κι' αφού έστρώσαμε το τραπέζι τόσο όμορφα, ώστε κι' αυτός ο γέρω-παραξενιάρης οικονομός μας καταδέχθηκε να το θαυμάση, άρχισα να σκέπτομαι πως να στολίσω και τον εαυτό μου.

— «Έλα να με βοηθήσης τώρα να ντυθώ», είπα στη Σοφία.

«Επήγαμε στη καμαρά μου, κ' εκεί έδι-άλεξα ένα άσπρο φιλό φόρεμα με γαλάζια φυτίλια, γιατί έκανε πολλή ζέση. Όταν έτοιμάστηκα, — μου πήγαινε, αλήθεια, θαυμάσια — έκοίταξα τη Σοφία και κατάλαβα από τα μάτια της, ότι κι' αυτή το ίδιο συλλογίζονταν.

— «Αλήθεια, κυρία», μου είπα σε λίγο, «θα ήραστε ακόμη πιο όμορφη, αν φορούσατε και κεινη την καρφίτσα σας, που άστραφτε τόσο ωραία».

— «Τη διαμαντένια μου καρφίτσα!» έρωναξα. «Α, όχι, δεν είναι περισταση γι' αυτή.» Έν τούτοις την έπηρα από τη θήκη της και την έφόρεσα! έκοιτάχθηκα στο καθρέφτη, και άμα είδα ότι μου πήγαινε όμορφα, την άφησα κι' έγύρισα κατά τη Σοφία, που με κοίταζε με βλέμμα θριαμβευτικό.

(Επεται το τέλος)



### Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυστήριο υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΙ ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

**ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.** (Συνέχεια)

— Και σείς, κύριε Σμιθ, έλεγε πάλι, ο ναύτης ένθουσιασμένος, θα είσθε για πάντα ο διοικητής του νησιού! Αλήθεια, πόσους κατοίκους μπορεί να τρέψη; Δέκα χιλιάδες τὸ λιγώτερο, ε;

— «Ετσι κοιθεντίαζαν τα βράδια, τέτοια όνειρα έκαναν, ο Πέγκροφ έλεγε τα δικά του άτελειώτα και, από λόγο πὸ λόγο, ο ρεπόρτερ όνειρεύονταν στο τέλος και την ίδρυση μιᾶς έφημερίδας, του Νέου Λεινκόλντ του Κήρυκος, — the New-Lincoln Herald!

Τέτοια είναι η ανθρώπινη ψυχή. Μόνον ο άνθρωπος αισθάνεται την ανάγκη να κάμη κάτι μόνοιμο, σταθερό, ένα έργο που να ζή κι' αφού πεθάνη ο εργάτης. Αυτό τον ξεχωρίζει από κάθε άλλο πλάσμα αυτού του κόσμου, αυτό τον κάνει ανώτερο, αυτό εξηγεί και δικαιολογεί την κυριαρχία του.

Μ' όλ' αυτά, ποιος ξέρει αν κι' ο Ζούκ κι' ο Τζοκ δεν είχαν κι' αυτοί το νεύρακι τους για το μέλλον;

Ο Άυρτων, σιωπηλός πάντα, συλλογίζονταν πως έπρεπε να ξαναϊδή τον λόρδο Γκλίνχαρθαν και να δείξη τη μετάνοια και την αποκατάστασή του ε' δλους.

Ένα βράδυ, — στις 15 Οκτωβρίου, — μιὰ τέτοια συνομιλία είχε κρατήσει τους άποίκους άγρυπνους ως τις έννιά. Νύσταζαν όμως, χάσκουριάζονταν χωρίς να το κρύβουν και πρώτος ο Πέγκροφ σηκώθηκε για να πάη στο κρεβάτι του, — όταν, άξαφνα, ακούσθηκε το ήλεκτρικό κουδούνι που ήταν τοποθετημένο στη σάλα.

Όλοι ήταν εκεί: Ο Κύρος Σμιθ, ο Γεδεών Σπίλεττ, ο Χάρμπερτ, ο Άυρτων, ο Πέγκροφ, ο Νάβ. Κανένας δεν έλειπε στη στάνη. Ποιος λοιπόν μπορούσε να τους τηλεγραφή;

Ο Κύρος Σμιθ σηκώθηκε. Οι σύντροφοί του κοιτάζονταν έκπληκτοι. Είχαν ακούση καλά; Κτύπησε πραγματικώς το ήλεκτρικό κουδούνι του τηλεγράφου;

— Τι σημαίνει αυτό; φώναξε ο Νάβ. Ο Διάβολος μᾶς προσκαλεί στο τηλεγράφη;

Κανένας δεν αποκρίθηκε.

— Ο καιρός είναι θεαλλώδης, είπε ο Χάρμπερτ. Μπορεί ο ήλεκτρισμός της ατμοσφαιρας να...

Ο Χάρμπερτ δεν άποτειλίωσε τη φράση του. Ο μηχανικός, που τον έκοίταζαν όλοι, τον έκοψε μ' ένα νεύμα που σήμαινε «όχι!»

— Σιαθήτε! είπε ο Γεδεών Σπίλεττ. «Αν είναι πρόσκληση, απ' όποιονδήποτε, θα ξανακτυπήση...

— Μ' από ποιόν θέλετε να είναι; φώναζε ο Νάβ.

— Από εκείνον που... άρχισε να λέγει ο Πέγκροφ.

Κι' ο ναύτης κόπηκε στη μέση κι' αυτός από νέο κουδούνισμα.

— Νά το! Έλαμε ο Σπίλεττ.

Ο Κύρος Σμιθ πήγε στη σάλα, έτρεξε στη μηχανή, άνοιξε το ρεύμα κι' έστειλε στη στάνη αυτό το τηλεγράφημα: «Τι θέλετε;»

— Ύστερ' από λίγες στιγμές, η βελόνα, κινούμενη στην πλάκα με τάλφάβητο, έδωσε αυτή την άπάντηση στους κατοίκους του Γρανίτινου Παλατιού: «Έλάτε στη στάνη τὸ γρηγορώτερο».

— Επιτέλους! έφώναξε δυνατά ο Κύρος Σμιθ.

Ναι, επιτέλους! Το μυστήριο έμελε να φανερωθώ. Οι άποικοί έέχασαν εύθους και κόραση και ύστα. Χωρίς άλλη λέξη, σε λίγες στιγμές, βρέθηκαν από το Γρανίτινο Παλάτι στην άκρογιαλιά. Μόνον ο Τζοκ κι' ο Ζούκ είχαν μείνει. Μπορούσαν να πάνε στη στάνη και γωρίς αυτούς.

Η νύκτα ήταν σκοτεινή. Το νεύο φεγγάρι, την ημέρα εκείνη, είχε δώσει μαζί με τον ήλιο. Καθώς είχε πη κι' ο Χάρμπερτ, ο καιρός ήταν στη θύελλα και πυκνά σύννεφα έσχημάτιζαν θόλο χαμηλό και βαρύ, που σκέπαζε όλα τα στέγρια. Πέρα στον όρίζοντα, έλαμπαν κάθε τόσο άμυδρες, μακριες άστραφτίες.

Λίγες ώρες αργότερα, ο κεραυνός θα βροντούσε ίσως κι' άπάνω στο νησί. Πολύ άσχημη νύκτα.

Αλλά το σκοτάδι, όσο βαθύ κι' αν ήταν, δεν μπορούσε να σταματήση ανθρώπους που ήσαν καλά τὸ δρόμο εκείνο της στάνης. Πήραν την άριστερή όχη της Ευχαριστίας, ανέβηκαν στο όροπέδιο, πέρασαν τὸ γεφύρι της Γλυκερίνης και προχώρησαν μὲς από το δάος.

Περπατούσαν με γοργό βήμα και με πολύ μεγάλη συγκίνηση. Γι' αυτούς ήταν βέβαιο πια πως θα μάθαιναν επί τέλους την πολυζήτητη λύση του αίνιγματος, τὸ όνομα του μυστηριώδους εκείνου ανθρώπου, που είχε μπη τόσο βαθιά στη

ζωή τους, ενεργητικός όσο και δυνατός στη δράση του. Αλλά για να ανακαταστήται έτσι στη ζωή τους, για να γνωρίζη κάθε της λεπτομέρεια και για να παρουσιάζεται πάντα στην κρίσιμη στιγμή, δεν έπρεπε να συμπεράνουν, ότι ο Άγνωστος εκείνος έδλεπε ε,τι γίνονταν, ή τουλάχιστο άκουγε ε,τι λέγονταν στο Γρανίτινο Παλάτι;

Περπατούσαν όλοι, βυθισμένοι σε τέτοιους λογισμούς. Κάτω απ' το θόλο των δένδρων, τὸ σκοτάδι ήταν τόσο πυκνό, ώστε τα σύννεφα του δρόμου δεν διακρίνονταν. Αλλά κανένας θόρυβος μέσα στο δάος. Πουλιά και τετράποδα, έπηρεασμέν' από τὸ βάρος της ατμοσφαιρας, κάθονταν άκίνητα και σιωπηλά. Κανένα φέσημα δεν κουνούσε τα φύλλα. Μόνο τα βήματα των άποίκων άντηχούσαν στο σκοτάδι.

— Ύστερ' από σιωπηλή πορεία ένδοσετάρτου, πρώτος μίλησε ο Πέγκροφ, για να κάμη αυτή την παρατήρηση:

— Έπρεπε να παίρναμε μαζί μας ένα φανάρι.

— Θα βρούμε στη στάνη, αποκρίθηκε ο μηχανικός.

Ο Κύρος Σμιθ κι' οι σύντροφοί του είχαν ξεκινήσει από το Γρανίτινο Παλάτι ε,τις έννιά και δώδεκα. Στις έννιά καισαυραντασκέπτα, είχαν κάμη μιὰ λα τα τρία μέτρα.

Μεταξύ τους, που χωρίζαν τὸ στόμιό της Ευχαριστίας από τη στάνη.

Τη στιγμή εκείνη, μεγάλες υπόλευκες άστραφές φεγγολοούσαν επάνω απ' το νησί κι' έσχεδιάζαν με μαύρο τα περιγράμματα των φυλλωμάτων. Οι δυνατές αυτές άστραφές έθάμπωναν, έτύφλωναν. Η θύελλα δεν θάρρουσε βέβαια να ξεσπάση. Οι άστραφές γίνονταν λίγο-λίγο συχνότερες και λαμπρότερες. Βροντές μακρινές άντηχούσαν από τα ούρανια βέθη. Η ατμοσφαιρα ήταν πνιγηρή.

Οι άποικοι περπατούσαν, σά να τους έσπρωχνε μπροστά μι' ακατανίκητη δύναμη.

Στις δέκα και τέτατο, μιὰ μεγάλη άστραφή τους έδειξε τον φράκτη της στάνης και, πριν περάσουν την κόρτα



Οι άνιλλοι ξαναείδαν το κρότους των κεραυνών...

του, τους ξεκούρασε μιὰ φοβερή βροντή.

Σε μιὰ στιγμή, ο Κύρος Σμιθ έσχισε τη στάνη και βρέθηκε μπροστά στο σκιτάκι.

Ο Άγνωστος μπορεί ναταν ακόμα μέσα, αφού από τὸ σκιτάκι είχε στείλη τὸ τηλεγράφημα. Φως όμως στο παράθυρο δεν φαίνονταν.

Ο μηχανικός κτύπησε την πόρτα. Μιλιά.

Την άνοιξε τότε κι' οι άποικοι μπήκαν στην κάμαρα, που ήταν όλοσκοτεινή.

Ο Νάβ άναψε άμέσως τὸ φανάρι και τὸ τριγύρισε ε,δη την κάμαρα.

Κανένας. Και τὰ πράγματα ήταν όπως τα είχαν άρτίσει.

— Γελαστήκαμε... ψιθύρισε ο Κύρος Σμιθ. Όχι, άδύνατο! τὸ τηλεγράφημα έλεγε καθαρά: «Έλάτε στη στάνη τὸ γρηγορώτερο».

Επλησίασαν τὸ τραπέζι, όπου είχαν την τηλεγραφική μηχανή. Όλα ε,τη θέση τους, ή στήλη μέσα ε,τη θήκη της, ο άκωθέκτις, ο άποστολεύς.

— Ποιος ήλθ' εδώ την τελευταία φορά; ρώτησε ο μηχανικός.

— Εγώ, κύριε Σμιθ, αποκρίθηκε ο Άυρτων.

— Πότε;

— Πρὸ τεσσάρων ημερών.

— Α! ένα σημείωμα! έφώναξε άξαφνα ο Χάρμπερτ, δείχνοντας ένα χαρτί στο τραπέζι.

Στο χαρτί αυτό ήταν γραμμένες άγγλική οι λέξεις: «Ακολουθήσατε τὸ καινούργιο σύμμα».

(Επεται συνέχεια)

### ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Μ' άρέσει ο κρίνος που γεμμένος, λούζεται ε, των νεφών τὸ χάδι και καθορπίζει εκεί συμμιμένος τὴν όμορφιά του ε, τα κορπά μὲν ε,ν' όμορφη κ' η παπαραύνα, καθώς φροντίζει ε,το λαγγάδι μες ε,των σταχυών χουσή φουρτούνα και λαίμαργα τὸ φως ρουφί.

—

Μ' άρέσει η μέλισσα, που θλίβει άχόρταγη τὸ όδο ως κάτω, ε,το διακοπότηρό του σκύβει και πίνει κ' άνοθος την ψυχή, κι' ε,λόγημένη, θα πετάξη με μόνο τ' άδολο άρωμα του, μες ε,στην κοπέλη να σταλάξη γλυκό τὸ μέλι και καύ.

—

Μά ποιά ψυχή δεν τη λατρεύει την πεταλούδα που άφρονίζει, η άπάνω ε,τ' άνθη άγοσουλίζει πάντα μ' άκούραστο φτερό; για μιὰ στιγμή μ' εν άνοθος σμίγει με ε,σθής πεταει και φτερουγίζει. — Πνίγνομαι, ιδρώνω ε,το κορμί, μά, άχι να την πιώσω δε μπορώ.



δ. (11). Διατελλέτω Σύνταγμα, δ. Απολλώνιος. δ. Δεσμώνιος, δ. (11B). Πατριάρχης Δοσίθεος, δ. (ΑΦ). Αμόλυνο Δάβαρο, δ. ΙΝΦ. Ψηλορείτης, δ. (ΑΜ). Σωτικό, δ. (ΑΜ). Αγριός Απογγυός, δ. Καμάρι των Γονέων, δ. (ΚΓ). Φάβαρος Πατριάρχης, δ. (ΙΠ). Αγριόμυο Κόμα, δ. (ΜΜ).

Αναρωτήσεις ψευδωνύμων: Ηρώδης ο Αττικός, δ. Αιολεύς, δ. Φαίδρα, κ. Φαίδρον, δ. Έλλάς των Ορειών, κ. Ραφαέλλα, κ. Γαβριέλλα, κ. Μικρός Αεροπόρος, δ. Μεσοσηριακή Ακτή, δ. Ηρωικό Κοκκόπουλο, δ. Ανδρομάδος Χορομηπίες, δ. Έθνικόν Ίδεώδες, δ. Έρωτες των Ορειών, δ. Νικηφόρον Ίφιους, δ. Μυστηριώδης Νήσος, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 βος 3 το πολύ ποσότητες λατρά 50 Δια τας περιπέλλον 10 λατρά η λέξη. Μ. Μ. επιδοματων γανταλλίζουσι: ο Κορμης ΧΙ με Μακεδ. Πετών, Διαφ. τ. Γε., Αραχί, Αμαζ., — ο Νικητής του Μαζέγγου με ΊΒ. Έλλάδα, Κόρ. τ. Κυμ., Βασ. τ. Βουκαρροκί, Λορελάτ, Νισχέρ τ. Δουστσελ. Τρελλοαρο, Ζινέτ. — ο Νικητής Στρατοδόχης με Κταν. Δάβ., Νικηφ. Σιφ., Διοδ. Δι., Δυκέρ. Αετ., Κερκ. Αδα., και θλου; τού; Κερκ. ραίους και Ήπαιούται; — η Κόρη του Παραγαίκοβ με Ναυτοπαίδα, Υαροπαύλαν, Νεαρ. Ντέν. — το Ίδαονικόν της Δόξης με Είμαρμ., Ανεμοστρόβ., και με θλου; — η Ένδοξος Νική με Μικρόν Δέσπονν. — η Ένδοξος Τραπεζοίς με Ψεύτ. Κουκί, Σεπισ. Δοδ., Φιοχ. Χαρομ., Ψυχ. τ. Απέδρον, Παπάκι, Δοκρολόη, Μυγκί, Κόρ. τ. Βουν. — το Υαρορήφανο Εδέξινδοπουλο με Κταν. Δάβ., Δοκίο. Διοβ., Βασ. Χάλην, Ναυτοπαίδα, Εγγ. Φιλοδ., Αετίνδα, Δικίφ. Αετ., Τιαρκ., Τραπέζι. — η Άλτα με Μανόν, Ζινέτ., Τιάκ., Λορελάτ. — η ΊΟζα Έλληνας με ΈΛπ. τ. Σηλίβ., Φόντον, Γελασνέζαν. — ο Άθως με Τρελλή Παγκί, Γίνο Βοήρα, Έλλ. Νισκρ., — ο Τιάρκης με Αετ. τ. Ήνα, Αδ. Έλλάδα, Μαχαβαράτα, Χλωμοφίγγ., Αλλιαπυ, Επτάλοφος, Σουλιώτις, Ψωφιδ. — ο Γιάννης Άγιάνης με Μικό, Καλλιτ., Μαυροτ. Ψυζούλα, Δ)θα Άγιαντρου, Βωρ. τ. Έλευθ., Αφριαρ. Κόμα, Οιδόπαδα, Σαρδ. Μυλαχο. — η Επτάλοφος με Χιοροσκ. Πηγαός, Βασ. τ. Βούλυ, Μανόν, Ναυτοπαίδα, Σφιγγα, Ονειρόν. Καλά, και με άπαντος του; Θεομικί; Αθηναίους; και Πατριάρχους. — ο Καλλικάνταγος με Κόμα τ. Αιγ., Δον. τ. Χαρομ., Ψεύτ. Κουκί, Ψωφιδ., Ελισσιόι, Χλιομοφίγγ. — ο Φαίδρον με Ψεύτ. Κουκί, Τραπέζι, Μυγκί, Ναμισκόρ, Τιάκ., Ναυτοπαίδα, Βερβί, Επτάλοφ. — ο Μακεδόν Προκόπος με Ψεύτ. Κουκί, Βαρούδα, Σεπ. Δοδ., Τρελλοαρο. — ο Ανεμοστρόβιλος με Βασ. τ. Βούλυ, Νέμον, Ναυτοπαίδων. — ο Νεαρός Ντίτεντιβ με Όνεσο τ. Έλλ., Έλλ. τ. Μέλλ., Δον. τ. Σαλόν. — ο Χατίης Περμενιαός με Διαβολ. τ. Αμπω, Καλλιάντ., Πλ. Νέμον. — ο Χιονοσκίτης Πάτριάρχης με Δόν Κέχ, Ζινέτ., Κόρ. τ. Βουν.

Η Διαπλάσις διατάσσεται τούς φίλους της: Αγγλόν της Φυλής (δεν έξυρω αν ελήφθη — και που καιρός να πάσω! — έχω όμως ένα πλήθος Συλλογών, που δεν ήλθε ακόμη η σειρά τού; ίσως να είναι μέσα 'ς αυτές.) Τρ. Π. Χρ. (δχι, δεν έτιποδθη ακόμη.) Δοκ. Δ. Φαίδρ. (χαίρω που απεφάσισες να μου γράψης — τα χρήματα εκείνα ελήφθησαν και τα περασμένα φύλλα, γενικώς, 30 λεπτά.) Έλληνική Ίδιαν (δεν μπορώ να κάμω άλλο, παρά να σου το εύχηθώ!) Κυματοθαλάσσων Βράχων (εις άλλας ναί, εις άλλας όχι π. χ. εις τούς Γοίφους, Δεξιγοίφους κτλ. ορθογραφία δεν τηρείται, μόνον δ ήχος άρκεί) Έξαφνα με το άρδον ή και με την νήσον Κόδς, μορελι να γίνη οίκος' εις το Μικρικόν Γράμμα όμως τηρείται το κήμα Έξαφνα, τή προσθήκη του Ρ, δεν μπορεί να γίνη κήμα;) Ίδιον Νεανίαν (μη έχω τόσα πολλά παιδιά, που είναι άδύνατα να τα προσφαινω συγχρόνως' πρέπει λοιπόν να κάνετε ύπομονή) Στ. Καρελ. (εστέλται το ψευδώνυμο που θέλεις το έχει άλλος.) Σπανθήρα της Έλευθας (ελήφθησαν) Θάλασαν Δ. Χ. (ετύχια και για μένα γράφε μου) Κ. Βαλοφ. (βραβείον εστέλται.) Άθωνα (έλαβα και σ' επιστώσα.) Ρεζενά (ευχριστό για την τόση αγάπη) Έδων (εστέλται) χαίρω πολύ και περιμένα') Φόντον (πότε βλάπτει, ποτε όχι) είναι κατά τον άνθρωπο και κατά τας κεριστάσεις' οι γράφοντες κιντάζω το παράγουσ από το κήμη-κιντάζω-κιντάζω' οι γράφοντες κοιτάζω, το παράγουσ από το κήμη ή δευτέρα παραγωγή θεωρείται τώρα ορθότερα.) Χουαίλλη (δίδει Πεταλοόδα είναι ήδη ήλλη.) Άνδρειώμιον Κουραμπίαν (φωτογραφία ελήφθη) Κωνστ. Δ. Έλευθ. (δχι αυτή ή γρήγορη! εορκισμένη γρήγορη) Φωνή της Ήπαιου (ναί, αλλά που αυτά γίνονται δια κλήρου;) Έλευθαρη Πόλη (δ. Κοκκίνο; Βράχος' τιμάται δσ, 3.50. άλλα έχει εταγγίληθη) Ασαρολοουδο (βραβείον εστέλται, φωτογραφία ελήφθη) Παλλάδα (τα διδακτρα είναι, νομίζω, 50 δραχμαί' άλλ' εις πόσον καιρό μανθάνει κανένας; αυτό εξαρτάται από την φυσικήν του ικανότητά) Νουαίλιαν (εστέλται: δεν υπάρχει) Μαζήν Δεσλήν (δχι) Παίδι της Ρουμυελί (ελογιασθη δικό σου κι' ευχαριστώ) Έμμ. Βερν. (εις το γραφετόν μου θα την στείλης; όχι, με το ψευδώνυμον της αδελφής σου δεν εμπορεί; βόας τόνομά σου) Κόρη του Παραγαίκοβ (πολλούς καιερτισμούς από την συμμαθητήν σου) Νικητήριο Σάλπιμα (εχομαι καλήν πρόοδον εις τον σύνδεσμόν σα;) Ήπαιουάνι (στο Έσπαθώμα λογίζονται μόνον νέοι συνδρομηταί και φειντά φύλλα) Ίδον της Έλλάδος (δχι, δεν έλαβα.) Απελευθερώδεντα Μικρασιάνη (πεσοικτικά) Έθνικόν Θείαμον (τόσο εκτενές, άδύνατον) Γυθειαιάνι (όρατο το γράμμα σου' ή φωτογραφία να μην είναι με άλλον)

Τραγοδι της Δευτεριάς (που πληροφοροει την Τρελλοαριασιάδα ότι δεν παγαίναί πιά στο Σχολείο, άσεν άς μη κρήνη εκ των ίδιων τ' άλλότριον) Κοκκίνο Βράχον (δχι) έκτενή δέν δέχομαι δια κανένα λόγον) Ναυτοπαίδα (θεωρούνται ός εν δια τόν στελλονται.) Ονειρομηνη Πατριδα (εισθε ετυχείς που έχετε τέτοιο Γυμνασιόρχη) Χρ. Π. Βερ. (θα λάβης μόλις τυποηθή' ευχαριστώ πολύ δι' οσα γράφεις.) Γενικό Παρείδον (φωτογραφία ελήφθη) Νικητοριαν Γαλανόλευκη (τα ετημελίωσα) Τρελλήν Φαροπούλαν (επιταγή άρ. 4080 ελήφθη) Άλλη (ελήφθησαν, δεκταί) Κοσμοκράτορα (δχι, δεν έχω κλήματα τον τόμον προς το παρόν, διότι στοιζίζον πολύ άκριβά) Νικ. Γ. Φωρ. (εστέλται: εγκάρδια συλλητηγήρια) Νέον Βολταίρον (δχι, δεν είναι λάθος) Άλγερον (διδει άγγησε να τυπωθή διεβιβασθησαν) Σουλιώτισσαν, Μπαρονη, Γαλανόλευκη, Έλληνικόν Κίλιος, Ρομηνόν κτλ.

Ραφαέλλαν, Γρηγόριον Β', Μαχ. Μανο., Ανίκτιον Έλληνα, Ήπειρομηνόν Λόδορον, Κωνστ. Παλαιόλογον, Ανέλιπιτον Χαράν (έλαβα ευχαριστώ)

Φίλι της Μόντας, Επτάλοφον, Τιάσκον, Εύλειαν, Λούμαν Βουδ, Νικητοριαν Γαλανόλευκη, Μικρόν Δέσπονν (εστέλται). Είς όσας επιστολάς άνοίξα μετά την 9ην Ιανουαρίου, θ' άπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια του 1790 διαγωνισμού Αθωναν Δεκεμβρίου—Φεβρουαρίου. Αί λύσεις δεσται μέχρι της 16ης 'Απριλίου άλλα και πέραν της προθεσμίας ταύτης έρ' δσον δεν θα έχων ακόμη δημοσιεύθι, έπισκοπ. τών προηγουμ. φύλλοδ.)

96. Αεζλιγοφω  
Έν κοινότητον στοιχειών Μ' άκαλον άρδρον άν έννοση; Της «Μυστηριώδους Νήσου» Πρόσωπον θά φανερωθί.  
\*Εστέλη υπό Σκου. Μαζά
97. Μεταγραμματισμός  
Μεθ' νήσου του Αιγαίου Το κεφάλι μόνο άλλών Και μεγάλη, κοχαια πόλη Στήν Άσία παρουσιάζω.  
\*Εστέλη υπό του Ίδεώδους των ΈΛΛ.
98. Στοιχειοτονόγραφιος  
Νήσοσ του Αιγαίου κάλι. Αν τής κόψη; το κεφάλι Και τον τόνο της κινήσει, Όσο θέλεις θά βραδύσει.  
\*Εστέλη υπό Γρηγοριον Β'
99. Αναγραμματισμός  
Ποταμός της Ίταλίας Τό στοιχείον του αλλεούσ Και... από κάποιο Ίερωμένο Την ένδυμασια κλέβει!  
\*Εστέλη υπό Νίνας Ν. Κοτζίω
100. Πυραμίς  
+ Οι σταυροί άρχαίος θεός,  
+ \* = Συμπερασματικόν,  
\*\* + \*\* = Στρατηγός; Άσην,  
\*\*\* + \*\*\* = Φορητόν.  
\*\*\*\* + \*\*\*\* = Πυρρον.  
\*Εστέλη υπό του Θαλασσιού Φλοισβου

101. Κρυπτογραφικός  
1 2 3 4 5 = Άρχαίος θεός.  
2 3 5 = Νήσοσ.  
3 4 5 = Δουνατομία.  
4 1 5 = Πάλησο.  
5 1 4 3 5 = Φινόμενον.

\*Εστέλη υπό του Ψωφιδίου  
102—106. Μπακίον Γράμμα  
Τή αντίλλαγή ενός γραμμικοσ έκσστη; τών εστώδ. λέξεων δι' ένα; άλλου, πάντοτε του αβού, να σχηματισθόν, άνευ αναγραμματισμοσ, άλλα τόσαι λίξαι;  
Χρόνος, καίκοσ, κύκνοσ, κίοσ, κίοσ.

\*Εστέλη υπό του Δοκροστοφ. Έλληνοσ  
107. Διπλή Άκροστιχίς  
Τά μέν άρχικά τών κατάθ. ζητουμένων λέξεων αποτελούν όροσ τής Φραση; τα δε δεύτερα άγιονων χωρών:  
1, Ουά. 2, Μοιχός μουσικός; 3, Νήσοσ του Αιγαίου; 4, Μέγας κοκκή της; 5, Πάλι; τής Δοστρίαι; 6, Προφήτησ.  
\*Εστέλη υπό της Άνερωτής τ. Άγροσ

108. Φωτηρολόγιον  
τ - τσ - τν - σ - κ - λλας - σ  
\*Εστέλη υπό Μαριουόλασ Μαζέτου  
109. Γρίφος  
ο ο ο ο ο ο ο ο  
ο ο ο ο ο ο ο ο  
ο ο ο ο ο ο ο ο  
\*Εστέλη υπό το Όρασο Θαλασσοποδύ

ΛΥΣΕΙΣ  
\* εν Πνεύματι. Άσκήσ. του φιλ. 46  
339. Τάφος - άρδος. — 340. Βυκολ - Κορβί.  
341. ΡΟΔΟΣ 342. ΙΝΑΟΚΙΝΑ — ΔΑΟΣ ΠΟΛΥΒΙΟΣ (Ικ - ΔΟΣ Ηιοσ, ΝΙΘη, Αήλοσ; ΟΣ Όλκμοσ, Κόβοσ, ΟΣ Ηιάδ, ΝαΟσ, ΑΣ Σωποσ.) — 343. Νοίον ήγεμόνα ποιοσ — 344. Ο ο δ σ ε ς δ υ ο ν κ α κ δ σ. (Ούδ εις έν - ονικα ός)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ  
[ 16 — 38 ]  
Τό «ΒΑΣΙΛΕΙΟ» υχορπιστώ απειρωσ. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΡΑΙΑ  
[ 16 — 39 ]  
Πολυπόδητος Ελατή, σε βροχή είσαι ή Νεαία ή Ψωφί  
Κόμα του Αιγαίου  
[ 16 — 40 ]  
Ψεύτικη Κουλιάντα, άλληλογοσ φούμα; [ 16 — 01 ] Παλλέ  
Ψασοπούλα; εχεσθε άλληλογοσ; [ 16 — 02 ] Η Εύελαισ  
Ο ποιοσ με ανακατήθη; θά πάρη με βραβειο μίαν δόσην Μ.Μυσταίου Κόμην [ 16 — 33 ]  
ΝΑΠΙΕΡΚΟΦΕΚΑ, ΡΟΜΠΙΝ, ος άκρίλυφα. [ 16 — 04 ] ΧΡΥΣΑΔΙΑ  
Οι τήν ψήφω και στο; ΔΕΥΤΕΡΙΑ ΘΑΝΑΤΟΣ. Άνέλιπιτοσ Χαράνα. — Κόμης ΧΙ (πρώην Ζεύσ.) [ 16 — 36 ]  
Αριστοινοί, φέτος εμφανίζομαι και γά για να ας κάμω. να χορέψετε σπταψί. Β. ήτε με άν μορφή. [ 16 — 07 ] Ξαρά Λαίδη  
ΧΑΡΙΜΟΛΟΓΟΥΤΑΘ, εγκάρδια ευχαριστώ.  
ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ